

במדינה

שירותים

דרך הייסורים של הצרכן

מיכילהגז דקף והיווה

סכנה חמורה — אך

הצרכנית נשלחה מכתובת

אל כתובת

ריח נורא של גז החל מתפשט בבית. תוך שניות גילתה רינה צורף את מקור הסכנה. ממיכל-הגז החדש שאותו הביא המחלק של חברת סופרגו, דקות ספורות קודם-לכן, פרץ סילון של גז. המיכל הנה היה בשימוש מלכתחילה. קודם-לכן הביא המחלק למעלה, עד לדירה, מיכל ריק בטעות. רק אחרי-כך נאלץ לרדת שוב לרחוב, להעלות מיכל חדש, מלא. רינה, שגילתה את הדליפה במהירות, הבינה מייד כי סכנה חמורה מרחפת עליה על חינוקה ועל הוריה הקשישים שהיו איתה בדירתה. אם היה מישו מתקרב בימיקרה עם סיגריה מוצתת אל המיכל, שי הותקן במעבר ליד הדירה, היתה מתחוללת התפוצצות מיידית.

היא מיהרה אל הטלפון וטילפנה לסניף המרכזי של חברת סופרגו, בבניין אל-על שברחוב בן-יהודה בתל-אביב. מעברו האחר של הקו השיבה לה עובדת החברה בשאלה: "היכן הדליפה?"

"ברחוב הרב פרידמן 42 בתל-אביב," השיבה לה רינה, שם הצרכן: אריה צורף. "מצטערת," אמרה העובדת, "אנחנו כבר לא עובדים."

רינה המבוהלת ניסתה להסביר: "אני בבית רק עם תינוק ועם הורי הוקנים. אני לא יכולה אפילו להזיז אותם מהבית, והמיכל עלול להתפוצץ בכל רגע."

הפיזיון החוזר. "מצטערת," חזרה עובדת סופרגו על הפיזיון, "אנחנו כבר לא עובדים. אם זה מסוכן, תפני למישרה, שלום!"

רינה צורף טילפנה מייד למישרה — היה זה ביום השלישי בשבוע, לפני שבועיים — ומסרה כי קיימת סכנה חמורה להתפוצצות בביתה, כתוצאה מדליפה של מיכל-גז חדש, אותו הביאו אל ביתה שעה קלה קודם-לכן.

מן המישרה קיבלה רינה עצת-חינם: להזעיק את מכבי-האש.

הכבאים לא התעצלו. הם הגיעו תוך זמן קצר במכוניתם, הפסיקו את הנוזילה וביקשו סך 30 ל"י עבור עבודתם. קיבלו את הכסף, ומסרו תמורתו קבלה.

כאשר פנתה רינה לחברת סופרגו, בבקשה שיחזירו לה את 30 הלירות שי שלמה למכבי-האש, נתקבלה בסירוב נחרץ. לשאלת כתב העולם הזה, הגיב יצחק לבב, המזכיר הכללי של חברת סופרגו:

"אנחנו נחזיר מייד את הסכום של 30 ל"י ששולם למכבי-האש. קיים סידור עם המישרה, שבמידה שמבקשים עזרה עבור הלקוחות שלנו, עליה למסור הודעה לטכניאים של החברה, שכתובותיהם נמצאות במישרה."

"נראה שלשוטרים היה יותר נוח להעביר את ההודעה למכבי-האש, מאשר לטלפן לטכניאי החברה שלנו. אך כדי למנוע הישגות מיקרים כאלה, אנו ממליצים ללקוחות לסגור במיקרה כזו את המיכל, עד שי הטכניאי יוכל להגיע."

ההסתדרות

משל והמציצים

משל החריט לנקוט

צעדים נגד המציצים

בוועדה-הפועל — ודרכת

עד הפוף

מוכר ההסתדרות ירוחם משל היה זועם וניסער. מולו ישבו חברי ועד עובדי הוועד הפועל של ההסתדרות הכללית, והעלו כלפיו טענות מרות. אפילו יושב-ראש הוועד, צבי ארצי, לא חסך שיבטו מן הז'מזכ"ל.

העובדים, וארצי בראשם, טענו כי הם מקופחים לעומת עובדים במוסדות הספרותיים אחרים. הם הביאו דוגמאות של עובדים כאותו תפקיד בוועד הפועל ובי מוסדות אחרים, והורו על הפרשי-דרגות ניכרים ביניהם.

כאשר קם משל, להשיב לטענות, טען (המשך בעמוד 34)

הנוף על הקיר

יעל נדב יושבת בביתה על רקע אחת התמונות הרבות בביתה. יעל גאה במיטבח החדש, הכולל את כל השיכלולים. בתצלום מימין למעלה נראה בעלה טוביה, כשהוא מחזיק את בתם מירית.

המחזור, וגאה בעיקר על פיתוח מוצרים מקוריים, כמו תנורי-חימום למישפחות דתיות. המצוייד בשעון השומר את חום התנור בעצמו כל השבת. הוא זומין עבור הסלון כמויות גדולות של מוצרים, שאותם הוא מתכנן עבור הטעם והצורך הישראלי המיוחד, בעיקר במכונות-כביסה ותנורים. פעמי המיתון הנשמעים באופק אינם מפי חידים אותו.

לדעתו, ימישיכו הישראלים לקנות מקררים ומכונות-כביסה, והטלוויזיות הצבעוניות יביאו שוב לגל קניות, כמו בולמוס הטלוויזיות בשחור לבן. עתידו של נדב נראה לו ציבועני ומבטיח מאד.

הוא גם מבקר את ההפקרות במכירות לערבים, הנופלים בפח בחנויות לא-מהימנות.

ההצלחה לא סיחררה את ראשו של נדב, אך הוא הצטייד בסממנים התיצוניים של המצליחן. נוסע בפונטיאק מהודרת בעלת גג נפתח, ועבר לגור בדירה מפוארת ומרוהטת בהדר בנות-אביבים. הוא קם כל בוקר ב-6 שוחה כמה בריכות בקאונטר-קלאב, וממהר למישרדו בבית אל-על. עם הרחבת העסקים קנה נדב חצי-קומה בבניין אל-על, למישרדו, ורוכש מיבנה הגובל בבית אל-על, ומתכוון להפכו לבית סלון-מרכזי. טוביה מוכן להודות כי החנויות למוצרי חשמל עושות 3-4 אחוזים נטו לחודש על

אבו אל-בנאט

שתי בנותיו התאומות של טוביה, ענת ודורית בנות ה-12, פורטות על ספנתך שעליו הן לומדות לנגן. לטוביה ולאשתו יעל עוד שתי בנות: מירית בת התשע, ואורנה בת השלוש.

לעסק, והוא אחראי על כל חברות-הבת והסניפים. סלון-מרכזי יש כיום 20 סניפים (האחרון נפתח בשבוע שעבר בראשון-לציון). והוא מעסיק 150 איש. לטוביה עוד ארבעה אחים ושתי אחיות, שאינם קשורים בסלון-מרכזי.

נוסף לעסקיה-המכירות הישירים הקים נדב חברה בשם פנאל, המייבאת מוצרים עבור סלון-מרכזי. נדב מספר כיצד מוכרות כמה חברות בארץ מוצרים של אותה פירמה איטלקית — איגניס — בשמות שונים. איגניס היא החברה הגדולה ביותר באיטליה למוצרי-צריכה חשמליים, ומוכרת מוצריה בישראל תחת שמות חברות כפופות, 99, תדיראן ועוד.

סלון-מרכזי מוכר אותה בשמה המקורי. הוא קונה כמויות גדולות ומוריד כך את המחירים. עכשיו קנה מוצרי איגניס ב-2.5 מיליון לירות. הוא קיבל גם בילעידות על ייבוא ושיווק מקררי וסטינגהאוז, בני 15 ו-16 קוב, ייבא בבתי-אחת 1500 מקררים הנמכרים ב-6000 לירות בממוצע (מזה

טיול בחו"ל

טוביה בן-99 הולנדי בשנת 1955, בטיול שנתי של עובדי אל-על. הוא לבש בגדים מוסלמיים מחשובות הולנד, לצורך ביצוע הצילום.

4000 ל"י (מיסים). לעומת מקרר מקביל של אמקור העולה 4200 לירות.

ביקורת

חריפה

בפיו של נדב דבריי-ביקורת חריפים על ההפקרות השוררת בייבוא מוצרי חשמל. בגלל הביקוש הגובר בשנתיים ה-אחרונות מייבא כל אחד מוצרים של חברות קטנות באירופה, והקונה עלול ליפול בפח. כיוון שהמוכר אינו ערב לשירות ולחלקים. נדב טוען כי על מישרדי-המיסד-הרלוותעשייה להנהיג את החוקים שהחל לגבי ייבוא רכב: לחייב כל יבואן לתת ערבות לשירות למשך מיספר שנים למרצרים שהוא מוכר, וכן להחזיק מלאי של חלקים בישראל.

כיום נמכרים לצרכן מאות סוגים של מכונות-כביסה, תנורים וטלוויזיות, והקונה אינו יכול לדעת מה לקנות והיכן. נדב טוען כי הוא נותן לקונה אחריות כפולה לגבי המוצר: נוסף לאחריות היצרן, שהוא ערב לה. הוא מוסיף אחריות של סלון-מרכזי לתיקונים ושירותים.